

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučera a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **P. E.**, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2012, sp. zn. S-JMK 133283/2010/OŽP-Ho,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 24.5.2012, č.j. JMK 47009/2012 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 994 Kč, ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2012, sp. zn. S-JMK 133283/2010/OŽP-Ho. Předmětným rozhodnutím bylo postupem dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. OŽP 33462/10/4896/2010 353, vyhotovené dne 30. 8. 2010 tak, že do výroku byla doplněna věta: „*P. E., nar. dne X, bytem N. 1038/31, S.-M., odevzdá do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, lovecký lístek ev. č. 012167, č. j. 667/97, Městskému úřadu Kyjov, odboru životního prostředí.*“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně postupem dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobci podle ust. § 47 odst. 5 zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) odebrán lovecký lístek ev. č. 012167, č.j. 667/97 na dobu tří let.

II. Podstatný obsah napadeného rozhodnutí

Důvodem k odebrání loveckého lístku byla skutečnost, že žalobce byl pravomocně uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 49 odst. 1 zákona o myslivosti a byla mu uložena pokuta. Vinným ze spáchání přestupku byl uznán rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 5. 2010, č. j. OŽP 21619/10/1585/2010/353 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2010, č. j. JMK 84791/2010 (právní moc dne 16. 7. 2010). Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 57 A 79/2010-18 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Proti rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 5 As 21/2011-39 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Následujícím rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2012, č. j. 57 A 79/2012 (právní moc dne 19. 4. 2012) byla žaloba zamítnuta. Řízení ve věci odebrání loveckého lístku u žalovaného bylo přitom přerušeno až do doby skončení soudního řízení ve věci přestupku žalobce. Pravomocným rozhodnutím o přestupku vznikla okolnost, pro kterou by vydání loveckého lístku muselo být odepřeno. Žalobce totiž nesplňuje podmínku bezúhonnosti dle ust. § 47 odst. 4 zákona o myslivosti. Správní orgán I. stupně musel v takovém případě zahájit řízení o odebrání loveckého lístku dle ust. § 47 odst. 5 zákona o myslivosti. K uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti a k uloženým pokutám nelze přihlídnout po uplynutí dvou let od nabytí právní moci rozhodnutí. V posuzovaném případě dvouletá lhůta uplynula až dne 16. 7. 2012, neboť potvrzující rozhodnutí žalovaného ve věci přestupku nabylo právní moci dne 16. 7. 2010. Žalobce byl v době rozhodnutí žalovaného osobou, jenž nesplňuje podmínky bezúhonnosti. Správní orgány tudíž zcela v souladu s ust. § 47 odst. 5 zákona o myslivosti rozhodly o odebrání loveckého lístku. Lovecký lístek byl odebrán na dobu tří let a tu shledal žalovaný jako přiměřenou. Označování ulovené zvěře nesnímatelnou plombou je totiž opatřením proti pytláctví a má také zabraňovat neoprávněné manipulaci s ulovenou zvěří, a to i v případě uživatele honitby. Nedodržení této povinnosti je závažným porušením zákona o myslivosti a tříletá lhůta je vzhledem k prvnímu porušení zákona žalobcem odpovídající.

III. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 47 a § 63 odst. 2 zákona o myslivosti. Žalovaný připouští, že po uplynutí dvou let od nabytí právní moci rozhodnutí se k uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti a k pokutám za přestupky uložené podle zákona o myslivosti nepřihlíží. Toto časové omezení však nechápe jako časové omezení ztráty bezúhonnosti, nýbrž jen jako časové omezení pro možnost rozhodování o odebrání loveckého lístku. Nesprávně se domnívá, že ve všech případech je oprávněn jej odebrat až na dobu 5 let. Měl-li by však zákonodárce v úmyslu vymezit dvouletou lhůtu od právní moci rozhodnutí o přestupku pouze pro rozhodování o odebrání loveckého průkazu, pak by to v textu zákona vyjádřil. Z ust. § 12 odst. 4 a ust. § 47 odst. 4 zákona o myslivosti však jednoznačně plyne, že dvouletou lhůtu zákon vztahuje ke ztrátě bezúhonnosti jako takové, kterou je nutno při rozhodování o odebrání loveckého lístku respektovat. Takovým časovým omezením ztráty bezúhonnosti u přestupků zákonodárce logicky naznačil, že odebrání loveckých lístků na dobu delší než dva roky od právní moci příslušného rozhodnutí se bude týkat trestných činů, jejichž nebezpečnost je vyšší než u přestupků. V případě ztráty bezúhonnosti v důsledku přestupků na úseku myslivosti a pokut za přestupky uložené podle zákona o myslivosti správní orgány musí tedy při rozhodování o odebrání loveckého lístku podle ust. § 47 odst. 4 respektovat i ust. § 47 odst. 5 téhož zákona. Proto nemůže v takových případech rozhodnout o odebrání loveckého lístku na dobu delší než do 2 let od právní moci rozhodnutí o přestupku na úseku myslivosti. Prováděcí vyhláška č. 244/2002 Sb., k zákonu o myslivosti, stanoví, že odebraný lovecký lístek lze po uplynutí doby, na kterou byl odebrán, na žádost jeho držitele vrátit jen, pokud doba jeho platnosti ještě neskončila a v ostatních případech se vydává lovecký lístek nový. Z toho plyne, že ode dne 17. 7. 2012 je nutno na žalovaného hledět jako na osobu bezúhonnou a nelze mu upřít vydání loveckého lístku, ani jeho držení. Napadené rozhodnutí však nezákonně zbavuje žalovaného bezúhonnosti až do května roku 2015, tj. na dobu téměř 5 let od právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2010, č. j. JMK 84791/2010.

Žalobce dále zdůraznil, že odebrání loveckého lístku na dobu tří let je v podstatě zákazem činnosti (výkonu myslivosti se zbraní) na dobu tří let, přičemž ust. § 63 odst. 2 zákona o myslivosti dovoluje v tomto případě uložit zákaz činnosti, resp. odebrání loveckého lístku, pouze do doby 2 let. V jeho případě neměla být využita ani dvouletá lhůta, neboť není pravdivé tvrzení, že by jeho jednání bylo závažným přestupkem. Nebezpečnost jeho jednání pro společnost je nulová, ani nebyla naplněna materiální stránka přestupku. V důsledku nezákonného rozhodnutí byl žalobce poškozen, neboť dne 11. 6. 2012 byl nucen odevzdat lovecký lístek, následovat bude odebrání zbrojního průkazu a loveckých zbraní. Případné vydání nového zbrojního průkazu pak bude vyžadovat vykonání nových zkoušek.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval argumentaci z napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že ust. § 47 zákona o myslivosti upravuje ztrátu bezúhonnosti z hlediska času na dva roky. Po uplynutí dvou let od nabytí právní moci rozhodnutí se k uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti a pokutám za přestupky uložené podle zákona o myslivosti nepřihlíží.

V posuzovaném případě však bylo o odebrání loveckého lístku rozhodnuto ještě v době, kdy žalobce podmínku bezúhonnosti nesplňoval a správní orgán I. stupně byl proto oprávněn postupovat podle ust. § 47 odst. 4 zákona o myslivosti. Nelze souhlasit s výkladem žalobce, že po uplynutí dvou let od nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty mu musí být lovecký lístek vrácen. Maximální lhůta k odejmutí loveckého lístku v délce trvání 5 let by při takovém výkladu ztratila smysl. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že ho správní orgány svým postupem zbavují nezákonně bezúhonnosti na dobu téměř 5 let. Žalobce totiž nerozlišuje pojem bezúhonnosti definované zákonem a pojem lhůty stanovené rozhodnutím ve správním řízení o odebrání loveckého lístku. Žalovaný se rovněž neztotožňuje s názorem, že odebrání loveckých lístků na delší dobu, než dva roky od právní moci rozhodnutí se bude týkat trestných činů, jejichž nebezpečnost je pro společnost vyšší, než u přestupků. V zákoně o myslivosti nic takového není. Žalobci bylo prokázáno porušení ust. § 49 odst. 1 zákona o myslivosti a tím byla naplněna materiální stránka přestupku. Vzhledem k tomu, že označování zvěře plombou ihned po ulovení je jedním z opatření proti pytláctví, nelze v žádném případě považovat toto porušení jednoho z pravidel lovu z hlediska nebezpečnosti pro společnost za nulové. K obdobnému závěru došlo i Ministerstvo zemědělství (sdělení ze dne 28. 6. 2012, č. j. 108400/2012-Mze-16231).

V. Jednání před soudem

Žalobce při jednání zejména uvedl, že po dvou letech od nabytí právní moci přestupku již není možné lovecký lístek odebrat. Poukázal i na to, že správnímu orgánu nic nebránilo v tom, aby uložil zákaz činnosti při rozhodnutí o přestupku. Není správné, pokud svého oprávnění správní orgán nevyužije a následně ve správním řízení rozhodne o odejmutí loveckého lístku. Žalobce souhlasil s tím, že správní orgán je oprávněn odebrat lovecký lístek, avšak vzhledem k charakteru přestupku, který nebyl úmyslný, byl způsoben zapomětivostí, je odebrání na dobu tří let neadekvátní. Žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 74/2008 a nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III ÚS 542/2009.

Žalovaný při jednání především odkázal na své vyjádření k žalobě. Odebrání loveckého lístku je správním opatřením a nejedná se o zákaz činnosti. Lovecký lístek byl odebrán na dobu tří let, což je zcela v zákonném rozmezí pěti let.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Pro posouzení věci soud zjistil následující skutkové okolnosti. Žalobce byl držitelem loveckého lístku. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 5. 2010, č. j. OŽP 21619/10/1585/2010/353, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2010, č. j. JMK

84791/2010 (právní moc dne 16. 7. 2010) byl žalobce uznán vinným tím, že dne 25. 8. 2009 ve večerních hodinách kolem 20:10 hod na hranici honiteb Svatobořice-Mistřín a Stavešice, v místě zvaném Příčky, po provedené dohledávce neoznačil uloveného srnce obecného nesnímatelnou plombou, čímž porušil ust. § 49 odst. 1 zákona o myslivosti a spáchal přestupek podle § 63 odst. 2 zákona o myslivosti, za což mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 57 A 79/2010-18 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Proti rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 5 As 21/2011-39 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Následujícím rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2012, č. j. 57 A 79/2012 (právní moc dne 19. 4. 2012) byla žaloba zamítnuta. Řízení ve věci odebrání loveckého lístku u žalovaného bylo přitom přerušeno až do doby skončení soudního řízení ve věci přestupku žalobce. Po jeho skončení bylo v řízení pokračováno a vydáno rozhodnutí, které je napadeno žalobou.

Podle ust. § 47 odst. 3 písm. d) zákona o myslivosti lovecký lístek lze vydat jen tomu, kdo prokáže, že je bezúhonný (§ 12 odst. 4),

Podle odstavce 4, věty čtvrté, téhož ustanovení k uloženým sankcím za přestupky na úseku myslivosti 14) a k pokutám za přestupky uložené podle tohoto zákona se nepřihlíží, pokud od právní moci rozhodnutí o jejich uložení uplynuly 2 roky.

Podle odstavce 5, věty první, téhož ustanovení orgán státní správy myslivosti odebere nejdéle na dobu 5 let lovecký lístek, zjistí-li dodatečně takovou okolnost, pro kterou by vydání loveckého lístku muselo být odepřeno, nebo vznikla-li taková okolnost po jeho vydání.

V ust. § 47 odst. 3 zákona o myslivosti jsou vymezeny předpoklady, které musí žadatel splnit, aby mu mohl být vydán lovecký lístek. Jedním z nich je i jeho bezúhonnost. Bezúhonnost je pak vymezena v ust. § 12 odst. 4 zákona o myslivosti. Za bezúhonného se mj. nepovažuje ten, kdo byl uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce se takového přestupku dopustil (porušil ust. § 49 odst. 1 zákona o myslivosti). Ust. § 47 odst. 4 zákona o myslivosti vymezuje dvouletou lhůtu od právní moci rozhodnutí o uložení přestupku, kdy lze v rámci rozhodování o odejmutí loveckého lístku k takto uložené sankci přihlížet. Nesplnění podmínky bezúhonnosti pak brání vydání loveckého lístku a pokud držitel loveckého lístku poruší tuto podmínku nezbytnou k vydání loveckého lístku, je to dle ust. § 47 odst. 5 zákona o myslivosti důvodem k odebrání loveckého lístku. K porušení podmínky bezúhonnosti lze přitom přihlížet až po dobu dvou let od právní moci rozhodnutí o přestupku. V posuzovaném případě rozhodnutí o přestupku žalobce na úseku myslivosti nabylo právní moci dne 16. 7. 2010. Dvouletá lhůta tak uplynula dne 16. 7. 2012. Rozhodnutí žalovaného ve věci odebrání loveckého lístku nabylo právní moci dne 1. 6. 2012, tj. v době běhu dvouleté lhůty, kdy lze přihlížet k rozhodnutím o přestupcích a na žalobce nebylo proto možné z pohledu mysliveckého zákona hledět jako na osobu bezúhonnou. Žalobce byl tedy jako držitel loveckého lístku v době po jeho vydání uznán vinným ze spáchání přestupku. Správní orgány v souladu s ust. § 47 odst. 5 zákona o myslivosti v dvouleté lhůtě od právní moci rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, rozhodly o odebrání loveckého průkazu. Výklad žalobce, který by

možnost odebrání loveckého lístku omezil toliko na dobu dvou let od právní moci rozhodnutí o uložení přestupku, by zcela negoval ust. § 47 odst. 5 zákona o myslivosti, kde je jednoznačně zakotvena možnost odejmout lovecký lístek až na dobu 5 let. Dle názoru soudu tato možnost odráží přísnější postih držitele již platného loveckého lístku, který by měl jednat tak, aby jeho postih za přestupky byl vyloučen. Jak je uvedeno výše, možnost odejmutí loveckého lístku až na dobu 5 let je navázána na ztrátu bezúhonnosti, kam je zařazeno i uznání vinný za spáchání přestupku na úseku myslivosti, čehož se žalobce dopustil.

Soud k věci dále uvádí, že řízení o odebrání loveckého průkazu a řízení o uložení sankce za přestupek jsou dvě odlišná řízení. Souvisejí spolu pouze do té míry, že výsledek řízení o spáchání přestupku je výchozím předpokladem pro odebrání loveckého průkazu. Dle názoru soudu odebrání loveckého průkazu není sankcí stricto sensu. Je třeba jej spíše vnímat jako administrativní opatření, jehož smyslem je zajistit, aby loveckou činnost mohly vykonávat pouze osoby, které respektují své zákonné povinnosti. Při lovecké činnosti totiž může dojít k vážným zraněním a rovněž zvěř by měla být usmrcována, aniž by docházelo k jejímu týrání. Činnost musí být proto vykonávána bezpečně, kvalifikovanými a spolehlivými osobami. Soud se proto neztotožnil s názorem, že by odebrání loveckého lístku postupem dle ust. § 47 odst. 5 zákona o myslivosti bylo možno považovat za správní trestání ve formě zákazu činnosti, kde je doba zákazu dle ust. § 63 odst. 2 zákona o myslivosti omezena na dobu 2 let. Soud zde i analogicky vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 8 As 32/2013-63 (publikováno pod č. 2894 Sb. NSS), kde je pod č. II právní věty uvedeno: „*Je-li též osobě za tentýž správní delikt uložena pokuta podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona č. 11/1994 Sb., o silniční dopravě, a zároveň odebrán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby podle § 21 odst. 9 tohoto zákona, nejedná se o porušení zásady zákazu dvojího trestání. Odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby není sankcí stricto sensu, nýbrž administrativním opatřením, jehož smyslem je zajistit, aby taxislužbu vykonávali pouze řidiči respektující své zákonné povinnosti.*“

Soud se zabýval i další námitkou žalobce, že doba odejmutí loveckého lístku na tři roky je nepřiměřená. K tomu soud uvádí, že délka odebrání loveckého lístku je předmětem správního uvážení. Soud může napravit případné excesy správního orgánu z mezí správního uvážení, případně může zasáhnout tam, kde bylo správní uvážení zneužito. Správní uvážení podléhá soudnímu přezkumu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického uvažování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, obdobně též např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55). Zákon o myslivosti v ust. § 47 odst. 5 nestanoví konkrétní okolnosti, ke kterým by správní orgán měl přihlížet při stanovení délky odebrání loveckého průkazu. Z logiky věci lze dovodit, že v posuzovaném případě je nutné zvážit druh a výši uložené sankce za spáchaný přestupek, neboť ta by měla vystihovat závažnost přestupku a zohledňovat způsob spáchání, následky, okolnosti, za nichž byl spáchán, míru zavinění, pohnutky, osobu pachatele (§ 12 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Žalobce porušil ust. § 49 odst. 1 zákona o myslivosti, čímž spáchal přestupek dle ust. § 63 odst. 2 zákona o myslivosti. Ust. § 63 odst. 2 zákona o myslivosti přitom umožňuje uložit pokutu až do výše 30 000 Kč, současně uložit zákaz činnosti až na dobu 2 let a propadnutí věci. Uložil-li správní orgán žalobci pokutu jen ve výši 4 000 Kč, tj. ani ne ve výši 1/6 maximální sazby, pak konkrétní přestupek žalobce

nepovažoval za příliš závažný. Jak vyplývá z výše uvedeného, soud považuje odejmutí loveckého lístku za administrativní opatření a nikoliv správní trest ve formě zákazu činnosti. Je však nutno připustit, že odejmutí loveckého lístku znamená pro žalobce omezení (nemožnost lovu, odnětí zbrojního průkazu, odevzdání zbraní apod.), které jsou obdobné jako při vyslovení zákazu činnosti. Proto by dle názoru soudu měly správní orgány při zvážení délky trvání odejmutí loveckého lístku zohlednit i to, že v posuzovaném případě lze zakázat činnost, s níž je rovněž spojeno odevzdání loveckého lístku (§ 63 odst. 2 zákona o myslivosti) na dobu nejdéle 2 let. Neobstojí tedy závěr žalovaného, který při úvaze o délce trvání odejmutí loveckého lístku vyšel jen z obecné nebezpečnosti přestupku dle ust. § 49 odst. 1 zákona o myslivosti pro společnost, tj. *označení ulovené zvěře nesnímatelnou plombou je opatřením proti pytláctví, které má i zabránovat neoprávněné manipulaci s ulovenou zvěří i v případě uživatele honitby, přičemž se jedná o závažné porušení zákona o myslivosti*, aniž by zhodnotil konkrétní přestupek žalobce, jehož závažnost byla vyjádřena výší uložené pokuty a i tím, že žalobci nebyla kumulativně uložena další sankce. Ze shora uvedených důvodů soud považoval v posuzovaném případě odejmutí loveckého lístku v délce trvání tří let jako nepřiměřeně přísné, neodpovídající individualizované závažnosti žalobcem spáchaného přestupku. Soud proto nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému jakožto účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud celkem částku 9 994 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce. Tato částka je tvořena jednak zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a jednak mimosmluvní odměnou zástupce žalobce za právní služby ve výši 6 994 Kč; konkrétně jde o částku 2 880 Kč jako odměnu za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) za 2 100 Kč podle § 7, 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2012), plus paušál spojený s tímto úkonem za 300 Kč, vše zvýšené o DPH 20 %, a dále pak o částku 4 114 Kč jako odměnu za jeden úkon právní služby (účast u jednání soudu) za 3 100 Kč podle § 7, 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013) a jeden paušál za 300 Kč, vše zvýšené o DPH 21 %.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. 4. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu